

WARSZTAT EDUKACYJNY

Projekt i koordynacja wydania:

Karol Madaj

Wybór postaci, obiektów i opracowanie biogramów:

Karolina Wesołowska (Muzeum Katyńskie)

Projekt graficzny:

Tomasz Ginter, Hanna Szeliga

Współpraca:

dr Mateusz Marek, Rafał Pękała

Wstęp:

dr hab. Sławomir Kalbarczyk

Opracowanie poprawek do wyd. III:

dr Tomasz Sikorski, zespół BEN, OBEN Wrocław

© Instytut Pamięci Narodowej –

Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, 2025

Wyd. III poprawione

Biuro Edukacji Narodowej

ul. Janusza Kurtyki 1

02-676 Warszawa

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

ŚLEDZTWO KATYŃSKIE

Warsztat edukacyjny

Przewodnik

Czas warsztatu: 30–45 minut

Liczba uczestników: 1 do 48 osób

Wiek: 12+

Czym jest Zbrodnia Katyńska?

Zbrodnia Katyńska to rozstrzelanie ponad 14 tys. polskich jeńców wojennych i blisko 7,5 tys. więźniów cywilnych (razem ok. 22 tys. osób), dokonane wiosną 1940 r. na polecenie najwyższych władz Związku Socjalistycznych Republik Sowieckich (ZSRS). Za zbrodnię tę odpowiada zatem państwo sowieckie jako takie: jego funkcjonariusze – państwowi i partyjni. Nazwa zbrodni pochodzi od miejscowości Katyń koło Smoleńska, gdzie odnaleziono pierwsze miejsca zakopania zwłok zamordowanych, odnosi się jednak do wszystkich miejsc masowych sowieckich mordów na polskich jeńcach wojennych w tym czasie.

Dlaczego rozstrzelanie ok. 22 tys. Polaków jest zbrodnią?

Po pierwsze, jej ofiarą padli bezbronni jeńcy wojenni, których prawo międzynarodowe zabraniało mordować. Po drugie, cywilni więźniowie nie popełnili żadnych przestępstw przeciwko Związkowi Sowieckiemu, wobec czego skazanie ich na śmierć było bezprawiem i zbrodnią.

Jakiego rodzaju zbrodnię stanowi mord w Katyniu?

Jest to jednocześnie zbrodnia ludobójstwa (bo wymordowano członków określonej grupy narodowej), zbrodnia wojenna (bo jej ofiarą padli jeńcy wojenni) i zbrodnia przeciwko ludzkości (bo cywilnych więźniów zamordowano z przyczyn politycznych – na podstawie bezpodstawnych oskarżeń).

W jakich okolicznościach jeńcy polscy znaleźli się w niewoli sowieckiej?

Po okresie wzajemnej nienawiści w latach trzydziestych, ku zdumieniu światowej opinii publicznej, a nawet części komunistów, bolszewicka Rosja i nazistowskie Niemcy w ciągu zaledwie kilku miesięcy 1939 r. porzuciły wrogość i stały się politycznymi partnerami. Na ołtarzu terytorialnej ekspansji złożono i ideologię, i układy podpisane z innymi państwami, w tym także układ o nieagresji z 1932 r. pomiędzy Związkiem Sowieckim a Polską. Proces zbliżenia agresywnych mocarstw został przypieczętowany 23 sierpnia 1939 r. w Moskwie, kiedy to ZSRS i Rzesza Niemiec

cka podpisały układ o nieagresji, znany całemu światu jako pakt Ribbentrop–Mołotow. Zawierał on tajny protokół, w którym obaj partnerzy przewidzieli likwidację i podział państwa polskiego. Chociaż Hitler uderzył na Polskę pierwszy, a Związek Sowiecki przyłączył się do napaści dopiero 17 września 1939 r., dopuścił się wobec państwa polskiego takiego samego aktu agresji, jak hitlerowskie Niemcy. Nie mogą tego zmienić tłumaczenia, że państwo polskie „rozpadło się”, albo też, że przekraczając polską granicę, Związek Sowiecki zapewniał bezpieczeństwo swoim zachodnim rubieżom zagrożonym przez Rzeszę Niemiecką. Związek Sowiecki nie miał prawa ogłaszać rozpadu państwa polskiego, tak samo jak nie miał prawa – pod żadnym pozorem – przekraczać polskiej granicy państwowej. Oczywiście, w starciu z potężnymi przeciwnikami, Związkiem Sowieckim i Rzeszą Niemiecką, Polska musiała ulec. Los żołnierzy walczących w jej obronie był różny. Tysiące zginęło, części udało się wydostać za granicę, pozostali trafili do niewoli niemieckiej albo sowieckiej. Trzeba tu powiedzieć jeszcze jedną rzecz. Zarówno Niemcy, jak i żołnierze Armii Czerwonej dopuszczali się na żołnierzach Wojska Polskiego ohydnych zbrodni. Nie negują tego nawet źródła sowieckie. Oto cytaty z raportów Armii Czerwonej o tych wydarzeniach: „Dnia 27 września po starciu z wojskami polskimi wzięto do niewoli piętnastu żołnierzy. Na rozkaz starszego lejtnanta ze 146. pułku strzeleckiego, Bułgakowa, działającego w porozumieniu ze starszym politrukiem Kandiurinem, jeńcy zostali ustawieni w szereg i rozstrzelani z działa”¹. „Dnia 21 września szef Oddziału Specjalnego 2. Korpusu Kawalerii, Kobierniuk, rozstrzelał bez sądu dziesięciu policjantów w obecności prokuratora wojskowego 2. Korpusu Kawalerii Illiczewa i przedstawiciela Trybunału Wojskowego Mielniczenki”².

Wróćmy do losu jeńców, którzy dostali się do niewoli sowieckiej. Łącznie było ich ponad 200 tysięcy, jednak chaos towarzyszący działaniom wojennym (ucieczki, brak jasnych dyrektyw, których jeńców zatrzymywać) sprawił, że ostatecznie w rękach sowieckich pozostało około 125 tysięcy polskich jeńców wojennych.

Jaki był stosunek Sowietów do polskich jeńców wojennych?

Kim innym byli dla nich oficerowie i policjanci, kim innym – szeregowcy. Tych pierwszych uważano za element wrogi, tych drugich zaś za nieszkodliwych przedstawicieli „mas ludowych”. Rezultat takiego nastawienia mógł być tylko jeden: „wrogów” zatrzymano w niewoli i ściśle strzeżono, szeregowych jako „braci klasowych” – w większości zwolniono. Zatrzymaną część szeregowych postanowiono przejściowo wykorzystać do budowy dróg i pracy w kopalniach. W większości przeżyli i potem odzyskali wolność.

Gdzie przebywali zatrzymani oficerowie i policjanci?

Zatrzymanych oficerów umieszczono w dwóch obozach: w Kozielsku koło Smoleńska i w Starobielsku koło Charkowa. Policjantów osadzono w odrębnym, większym obozie, w Ostaszkowie koło dzisiejszego Tweru (a ówczesnego Kalinina).

¹ Agresja sowiecka na Polskę w świetle dokumentów. 17 września 1939 r., t. 2: Działania wojsk Frontu Ukraińskiego, red. S. Jaczyński, Warszawa 1996, s. 276.

² Ibidem, s. 277.

Jak byli traktowani jeńcy?

Oficerowie z obozów w Kozielsku i Starobielsku byli traktowani inaczej niż policjanci z obozu w Ostaszkowie. Poddano ich tylko bardzo dokładnemu sprawdzeniu, badając ich życiorysy, a także nastroje. Dużo ostrzej potraktowano policjantów, postanawiając ukarać ich za działalność w przeszłości. W przekonaniu władz sowieckich dopuścili się oni różnych przestępstw, np. ścigając polskich komunistów. Kiedy procedura skazywania policjantów zaczęła nabierać rozmachu (kilkuset otrzymało wyroki paru lat obozów na Czukotce i Kamczatce), została nagle wstrzymana. Pojawiła się nowa, radykalna koncepcja, by wszystkich bez wyjątku, czy to oficerów, czy policjantów – rozstrzelać. Mało tego, wraz z nimi należało rozstrzelać także 11 tys. obywateli polskich, których aresztowano i przetrzymywano w więzieniach na podbitych terenach Polski. Twórcą nowej koncepcji był osławiony Ławrientij Beria, szef NKWD, który na początku marca 1940 r. przedstawił ją do akceptacji Biura Politycznemu partii bolszewickiej.

Skąd wzięła się koncepcja wymordowania jeńców i więźniów?

Dokumenty wprost tego nie tłumaczą. Jednak biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, można przyjąć, że powodem pojawienia się nowej koncepcji była opinia, jaką po kilku miesiącach niewoli szefostwo NKWD wyrobiło sobie na temat jeńców. Okazało się, że niezależnie od tego, czy ludzie ci nosili mundury wojskowe, czy policyjne, myśleli tylko o jednym – walce o odbudowę wolnego państwa polskiego. Uznano, że takie nastawienie jest niezwykle groźne. Związek Sowiecki nie po to wraz z Niemcami likwidował państwo polskie, by teraz tolerować ludzi, których jedyną myślą była nadzieja odrodzenia Polski Niepodległej.

Jaki był dalszy bieg wypadków?

Stalin i całe Biuro Polityczne uznali, że Beria ma rację, domagając się rozstrzelania Polaków. Już 5 marca 1940 r. formalnie wyrazili zgodę na projekt szefa NKWD, tym samym stając się współodpowiedzialnymi za zbrodnię. Zaczęły się przygotowania: tworzenie list śmierci, szykowanie transportów kolejowych itd. Sposób przeprowadzenia egzekucji jeńców trzech obozów nie był jednolity. Jeńców z obozu w Kozielsku przywieziono pociągami do Gniezdowa, a stamtąd więźniarkami do lasu w Katyniu koło Smoleńska i tam pozbawiono życia, strzelając w tył głowy z pistoletów. Zwłoki grzebano w długich, uprzednio wykopanych dołach. Jeńców z obozów w Starobielsku i Ostaszkowie zamordowano – także strzałami w tył głowy – w budynkach Zarządów Obwodowych NKWD, odpowiednio: w Charkowie i Kalininie. Zamordowanych w Charkowie pogrzebano 11 km za miastem we wsi Piatichatki (w strefie leśno-parkowej na przedmieściach), a w Kalininie – w odległej o 32 km wsi Miednoje. Łącznie wymordowano ponad 14 tys. jeńców.

Jak przebiegała egzekucja osób cywilnych?

O egzekucji cywilów wiadomo niewiele. Ludzi tych przetransportowano z różnych więzień na terytorium Polski do więzień w Mińsku na Białorusi oraz trzech więzień na Ukrainie:

w Kijowie, Charkowie i Chersoniu, i tam zamordowano. Zwłoki zamordowanych w Kijowie pochowano w podkijowskiej wsi Bykownia, a tych, których zabito w Mińsku – najprawdopodobniej na pobliskim uroczysku Kuropaty. Łącznie zamordowano blisko 7,5 tys. cywilów, czyli nieco mniej, niż pierwotnie zamierzało Biuro Polityczne (11 tys.). Niemal połowy nazwisk zgładzonych więźniów (chodzi o ponad 3,5 tys. rozstrzelanych w białoruskim Mińsku) nie znamy do dziś. Trudno w to uwierzyć, ale przez pół wieku nikt nie wiedział o wymordowaniu cywilów. Bo o tym, że tysiące oficerów i policjantów zaginęło w Rosji wiedzano już w 1941 r. Po odkryciu grobów w Katyniu w roku 1943, gdzie ich część „się odnalazła”, nie żywiono już złudzeń, że pozostali żyją.

Jaki był stosunek władz ZSRS do Zbrodni Katyńskiej?

Władze sowieckie konsekwentnie wypierały się udziału w wymordowaniu polskich oficerów i policjantów. Kiedy Rząd Polski w 1943 r., po odkryciu grobów w Katyniu i ogłoszeniu tego faktu przez Niemców, chciał wyjaśnić, kto dokonał mordu, ZSRS zerwał z nim stosunki i oskarżył o kolaborację z nazistami. Przez następne dziesięciolecia władze Związku Sowieckiego stały bezwzględnie na stanowisku, że Polaków zamordowali niemieccy faszyci. Za głoszenie innych poglądów szło się w tzw. bloku wschodnim do więzienia. Dopiero w 1990 r. przyznano, że odpowiedzialność za wymordowanie polskich jeńców wojennych w lesie katyńskim ponosi kierownictwo NKWD – Beria, Mierkułow i ich pomocnicy. Przyznano tym samym, że przez tyle lat kłamano.

Skoro wreszcie potwierdzono winę władz ZSRS za wymordowanie Polaków, dlaczego Zbrodnia Katyńska ciągle dzieli Rosję i Polskę?

Przyczyną jest śledztwo, które w 1990 r. – na wyraźną prośbę strony polskiej – zostało wszczęte przez rosyjską prokuraturę wojskową w sprawie Zbrodni Katyńskiej. Początkowo prowadzono je wprost wzorcowo: przeprowadzono ekshumacje w Charkowie i Miednoje, a współpraca ze stroną polską układała się doskonale. Potem było już tylko gorzej. Rosyjskie władze w zupełnej tajemnicy nałożyły na materiały śledztwa klauzulę tajności i zamroziły współpracę z polskimi prokuratorami. Następnie zaczęły głosić pogląd, że wymordowanie ok. 22 tys. obywateli polskich, czyli Zbrodni Katyńska, to pospolite przestępstwo, które uległo przedawnieniu. Wreszcie w 2004 r. rosyjska prokuratura umorzyła śledztwo, twierdząc, że ściganie owego „przestępstwa” nie ma uzasadnienia, uległo bowiem przedawnieniu.

Jaka była reakcja strony polskiej?

Jeszcze w tym samym roku Polska wszczęła własne śledztwo w sprawie Zbrodni Katyńskiej. Polacy nie mogli się zgodzić na rosyjską kwalifikację prawną. Strona polska uważa, że zamordowani padli ofiarą zbrodni ludobójstwa, zbrodni wojennej i zbrodni przeciwko ludzkości. Władze Rosji z niezadowoleniem przyjęły decyzję o rozpoczęciu własnego śledztwa przez Polaków. Czego jednak mogły oczekiwać? Że Polska przyjmie kwalifikację prawną, naruszającą godność jej obywateli i jawnie nieprawdziwą? Przecież Polaków zabijali funkcjonariusze państwowi na służbie, realizujący, jak napisano w jednym

z dokumentów, „ważne zadanie państwowe”. Trafność polskiej kwalifikacji prawnej potwierdził w kwietniu 2012 r. Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu, orzekając że Zbrodnia Katyńska może być traktowana jako zbrodnia wojenna. Do chwili obecnej nie nastąpił przełom w stanowisku władz rosyjskich wobec Zbrodni Katyńskiej: nie zmieniono jej kwalifikacji prawnej, odmówiono przyznania ofiarom mordu z 1940 r. statusu represjonowanych, odtajniono i przekazano stronie polskiej jedynie część materiałów śledztwa umorzonego w 2004 r.

Jakie są perspektywy, że Katyń przestanie dzielić Polaków i Rosjan?

W dociekanie prawdy o zbrodni katyńskiej znowu wmieszała się polityka. Jeśli Rosja zrozumie, że Katyń to nie problem poli-

tyczny, tylko prawny i moralny, droga do zakończenia tej sprawy zostanie otwarta.

Czy można powiedzieć, że Zbrodnia Katyńska wciąż wpływa na współczesną Polskę?

Najliczniejszą grupę ofiar stanowiła polska inteligencja – oficerowie, profesorowie, prawnicy, lekarze, nauczyciele, twórcy, urzędnicy i wielu innych. Ten bezprzykładny akt ludobójstwa stanowił zatem nie tylko okrutny cios w kręgosłup i mózg polskiej armii, ale także był elementem planowej akcji eksterminacyjnej, skierowanej przeciw elicie narodu. Ogromu strat duchowych, jakie w ten sposób ponieśliśmy, nie da się ani oszacować, ani wyrównać. Ich dotkliwe skutki kulturowe i moralne były szczególnie widoczne w okresie PRL-u. Odczuwamy je także obecnie.

Warsztat „Śledztwo katyńskie” pozwala zaangażować młodzież w pełne emocji poznawanie tożsamości ofiar Zbrodni Katyńskiej. Warsztat ma za zadanie skłonić młodzież do poznawania losów polskich oficerów.

Cele edukacyjne warsztatu:

- Upowszechnienie wiedzy o Zbrodni Katyńskiej jako sprzecznej z prawem międzynarodowym zbrodni na elitach.
- Upamiętnienie ofiar.
- Poznanie metod pracy historyka.

Elementy pakietu:

- Niniejszy przewodnik dla prowadzącego warsztat
- Wzór kwestionariusza osobowego (do skopiowania przed warsztatem) [„KWESTIONARIUSZ OSOBOWY ŚLEDZTWA” – przyp. red.]
- Skrzynki z obiektami – 32 karty
- Broszury „Materiały pomocnicze” – 16 egz.
- Broszura „Lista osób poszukiwanych” – 16 egz.
- „Lista osób poszukiwanych – zawartość skrzynek” (tylko dla prowadzącego warsztat)
- Biogramy (do skopiowania) – 32 karty

Uwaga: Tego przewodnika i listy osób poszukiwanych bezwzględnie nie wolno udostępniać uczniom przed przeprowadzeniem zajęć.

Przygotowanie do warsztatu

0. Skopiuj (lub wydrukuj plik ze strony www.katyn.ipn.gov.pl) odpowiednią liczbę „kwestionariuszy osobowych” oraz biogramów postaci w zależności od liczby uczestników warsztatu (patrz punkt 2)

1. Zrób krótkie wprowadzenie w temat Zbrodni Katyńskiej. Możesz skorzystać ze wstępu powyżej, materiałów zawartych na portalu www.katyn.ipn.gov.pl lub w tece edukacyjnej „Zbrodnia Katyńska” dostępnej na stronie <https://ipn.gov.pl/pl/publikacje/teki-edukacyjne>. Wyjaśnij uczestnikom zasady warsztatu opisane poniżej.

2. Podziel grupę na dwuosobowe zespoły. Jeżeli grupa jest liczniejsza niż 32 osoby, zespoły powinny być 3-osobowe.

3. Każdej grupie rozdaj po jednej broszurze „Materiały pomocnicze” (biała okładka) oraz po jednym kwestionariuszu osobowym. Każda grupa powinna mieć też ołówek. Przypomnij, że w trakcie warsztatu można pisać jedynie w kwestionariuszu osobowym.

4. Wręcz każdej grupie jedną losowo wybraną kartę „Skrzynka z obiektami”. Poproś o podpisanie kwestionariusza i wpisanie w górnym lewym rogu sygnatury skrzynki. Przypomnij, że w każdej skrzynce znajdują się przedmioty należące jednej osobie. Zadaniem uczestników będzie ustalenie tożsamości tej osoby.

(Lista osób poszukiwanych oraz biogramy będą potrzebne w drugiej i trzeciej części warsztatu).

Przebieg warsztatu:

Część I

W pierwszym etapie śledztwa zadaniem uczestników jest opisanie przedmiotów znajdujących się w skrzynce. Każdy przedmiot jest oznaczony numerem. Uczestnicy wpisują nazwy obiektów do punktu 2 kwestionariusza, w rubryki z odpowiednimi numerami. Niektóre obiekty są przedmiotami codziennego użytku i ich nazwanie nie wymaga specjalistycznej wiedzy. Część przedmiotów można będzie nazwać tylko z pomocą broszury „Materiały pomocnicze”.

Zwróć uczestnikom uwagę, że przedmioty w skrzynkach wydobyto podczas ekshumacji w latach dziewięćdziesiątych XX w. i po 50 latach spędzonych w ziemi mogą się znacząco różnić od nieuszkodzonych obiektów na zdjęciach w broszurze. Zadaniem detektywów jest rozpoznanie obiektu mimo np. uszkodzonej emalii lub różnic produkcyjnych.

Prowadzący powinien w razie potrzeby podpowiadać (w wypadku jednej skrzynki uczestnicy mogą zadać na przykład pytanie „co to są komunikanty?”. Ta wiedza jest niezbędna do rozwiązania zagadki). Zwróć uczestnikom uwagę, że stopnie wojskowe mogą się różnie nazywać w zależności od rodzaju wojsk lub służby. Trzy gwiazdki mogą oznaczać np. kapitana, rotmistrza, kapelana lub rabina.

Po ustaleniu nazw obiektów należy wypełnić punkty 3–6 w kwestionariuszu osobowym.

Część II

Po wypełnieniu punktów 2–6 grupa otrzymuje broszurę „Lista osób poszukiwanych” (żółta okładka). Przypomnij, że nie należy po niej pisać. Za pomocą listy poszukiwanych należy określić imię i nazwisko osoby poszukiwanej. Każda kombinacja stopnia wojskowego oraz posiadanych odznaczeń wskazuje tylko jedną osobę na liście (wszystkie postacie na liście są prawdziwe). Czasem w rozpoznaniu zawodu ofiary mogą pomóc przedmioty codziennego użytku. Ustalone imię i nazwisko ofiary oraz przypisany do niej numer teczek osobowej należy wpisać w pierwszym punkcie kwestionariusza.

Poprawne ustalenie imienia i nazwiska osoby poszukiwanej można sprawdzić przy pomocy ściąg „Listy osób poszukiwanych – zawartość skrzynek” (**Uwaga:** ta lista jest tajna i nie może dostać się w ręce uczestników) lub porównując sygnaturę skrzynki z numerem teczek osobowej osoby poszukiwanej na kwestionariuszu osobowym wypełnionym przez uczniów. Każda sygnatura skrzynki zawiera zaszyfrowany numer teczek osobowej i można go odczytać, używając odpowiedniego klucza.

Klucz: W numerze każdej skrzynki dwie cyfry następujące po literze T oznaczają, które dwie cyfry w czterocyfrowej liczbie w numerze skrzynki tworzą numer postaci. Sygnatura T42/4536 oznacza, że bierzemy najpierw czwartą, a potem drugą cyfrę z liczby 4536, czyli 6 i 5. Numerem porządkowym osoby jest 65. Na liście osób poszukiwanych możemy łatwo odnaleźć postać o takim numerze. Numer porządkowy poszukiwanego występuje zawsze na drugiej pozycji w rubryce „Numer teczek osobowej”, np. 6/65/4535. Każda z osób na liście poszukiwanych ma inny numer porządkowy.

Dodatkowo możemy bardzo szybko rozpoznać, która z postaci na liście poszukiwanych ma swoją skrzynkę. Jeżeli dwie pierwsze cyfry w numerze teczek osobowej są takie same, to znaczy, że dana osoba ma swoją skrzynkę 6/65/4535. Jeżeli dwie pierwsze cyfry są różne (np. 7/88/5436), to znaczy, że dana osoba nie ma swojej skrzynki i typując ją jako osobę, do której należały przedmioty w skrzynce, uczeń na pewno popełnił błąd.

Przykład dekodowania:

Sygnatura skrzynki to T32/9876, co oznacza, że z liczby 9876 interesuje nas tylko trzecia (3), a potem druga (2) cyfra, czyli odpowiednio 7 i 8. Numer porządkowy osoby to 78. Poprawna sygnatura numeru teczek osobowej mogłaby brzmieć 7/78/1234. Oznaczenie 7/7 na początku oznacza, że mamy do czynienia z osobą, która na pewno ma swoją skrzynkę.

System kodów umożliwia szybkie sprawdzenie poprawności wykonanego zadania bez konieczności zaglądania do ściąg. Można oczywiście używać dołączonego do pakietu wypisu, ale trzeba uważać, by uczniowie nie podglądali rozwiązań.

Część III

Gdy grupa poprawnie ustali imię i nazwisko osoby poszukiwanej, otrzymuje biogram danej osoby i próbuje na podstawie biogramu uzupełnić informacje w kwestionariuszu. Zapoznanie się z biogramami przez wszystkich uczestników może być zakończeniem warsztatu. Jeżeli jacyś uczniowie wyjątkowo szybko ustalili imię i nazwisko osoby poszukiwanej, mogą dostać kolejną skrzynkę i kwestionariusz, o ile jakieś są jeszcze dostępne, albo pomagać kolegom, którzy jeszcze nie zakończyli swoich śledztw.

Na zakończenie warsztatu dobrze jest zwrócić uwagę na różne profesje ofiar (wojskowi, lekarze, księża) oraz na jedną kobietę, która zginęła w Katyniu (skrzynka T14/1013). Warto zachęcić uczniów do zabrania na pamiątkę biogramów i poszukania dodatkowych informacji o odkrytych osobach. Można też zlecić przygotowanie prezentacji na kolejne zajęcia.

(imiona i nazwiska osób wypełniających)

1	IMIĘ I NAZWISKO OSOBY POSZUKIWANEJ (wpisać drukowanymi literami)	NUMER TECZKI OSOBOWEJ (wpisać po ustaleniu imienia i nazwiska)																				
2 OBIEKTY W SKRZYŃCE (nazwać obiekt) <table border="1"> <tr> <td data-bbox="153 573 236 730">1.</td> <td data-bbox="236 573 831 730"></td> <td data-bbox="831 573 914 730">2.</td> <td data-bbox="914 573 1495 730"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="153 730 236 887">3.</td> <td data-bbox="236 730 831 887"></td> <td data-bbox="831 730 914 887">4.</td> <td data-bbox="914 730 1495 887"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="153 887 236 1043">5.</td> <td data-bbox="236 887 831 1043"></td> <td data-bbox="831 887 914 1043">6.</td> <td data-bbox="914 887 1495 1043"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="153 1043 236 1200">7.</td> <td data-bbox="236 1043 831 1200"></td> <td data-bbox="831 1043 914 1200">8.</td> <td data-bbox="914 1043 1495 1200"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="153 1200 236 1357">9.</td> <td data-bbox="236 1200 831 1357"></td> <td data-bbox="831 1200 914 1357">10.</td> <td data-bbox="914 1200 1495 1357"></td> </tr> </table>			1.		2.		3.		4.		5.		6.		7.		8.		9.		10.	
1.		2.																				
3.		4.																				
5.		6.																				
7.		8.																				
9.		10.																				
3	STOPIEŃ WOJSKOWY/POLICYJNY (wpisać pełną nazwę)																					
4	RODZAJ BRONI LUB SŁUŻBY (np. piechota, artyleria, kawaleria, saperzy, lotnictwo, Straż Graniczna, Służba więzienna, duszpasterstwo itd...) (wpisać)																					
5	ODZNACZENIA I ODZNAKI (zaznaczyć X) <table border="1"> <tr> <td data-bbox="153 1693 416 1827"> Krzyż Orderu Virtuti Militari ☐ </td> <td data-bbox="416 1693 699 1827"> Krzyż Niepodległości ☐ </td> <td data-bbox="699 1693 967 1827"> Krzyż Walecznych ☐ </td> <td data-bbox="967 1693 1230 1827"> Krzyż Zasługi (wpisać klasę) ☐ </td> <td data-bbox="1230 1693 1495 1827"> Medal Pamiątkowy za Wojnę 1918-1921 ☐ </td> </tr> <tr> <td data-bbox="153 1827 416 1962"> Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości ☐ </td> <td data-bbox="416 1827 699 1962"> Medal za Długoletnią Służbę (wpisać klasę) ☐ </td> <td data-bbox="699 1827 967 1962"> Medal Niepodległości ☐ </td> <td colspan="2" data-bbox="967 1827 1495 1962"> inne (wpisać nazwę) </td> </tr> </table>			Krzyż Orderu Virtuti Militari ☐	Krzyż Niepodległości ☐	Krzyż Walecznych ☐	Krzyż Zasługi (wpisać klasę) ☐	Medal Pamiątkowy za Wojnę 1918-1921 ☐	Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości ☐	Medal za Długoletnią Służbę (wpisać klasę) ☐	Medal Niepodległości ☐	inne (wpisać nazwę)										
Krzyż Orderu Virtuti Militari ☐	Krzyż Niepodległości ☐	Krzyż Walecznych ☐	Krzyż Zasługi (wpisać klasę) ☐	Medal Pamiątkowy za Wojnę 1918-1921 ☐																		
Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości ☐	Medal za Długoletnią Służbę (wpisać klasę) ☐	Medal Niepodległości ☐	inne (wpisać nazwę)																			
6	ZAWÓD (wpisać, jeżeli można ustalić)																					

